

ODVJETNIK
KREŠIMIR SUŠILOVIĆ
10000 Zagreb, Folnegovićevega 1B
tel: 01/6187-196; Fax:01/6187-624
GSM: 091 2009 260
e-mail:odvjetnik-susilovic@hi.t-com.hr

Na posl. broj: P-90/10

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU
OSIJEK

Tužitelj: SAGITTA d.o.o. iz Osijeka, Mlinska 57, OIB: 67578290610

Tuženik: REPUBLIKA HRVATSKA koju zastupa ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO

REVIZIJA

- tužitelja protiv presude
Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske
posl.broj:Pž-53/11 od 30.09.2014.

I Pobijanom presudom odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja SAGITTA d.o.o., Osijek, Mlinska 57, protiv tuženika Republike Hrvatske, radi isplate iznosa od 267.406.425,00 kn (dvjestošeždesetsedam milijuna četrstošestisućatristodvadesetpet kuna) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos po stopi prema Uredbi o visini stope zatezne kamate od 1. siječnja do 31. prosinca 2007., a od 1.siječnja 2008.pa do isplate u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za pet postotnih poena, a koja teče na iznos od:

- 31.062.349,00 kn od 2.1.2005. do isplate,
- 29.847.353,00 kn od 2.1.2006 do isplate,
- 32.716.477,00 kn od 2.1.2007. do isplate,
- 35.621.127,00 kn od 2.1.2008. do isplate,
- 35.632.416,00 kn od 2.1.2009. do isplate,
- 569.946,00 kn od 19.11.2009. do isplate,
- 66.956.757,00 kn od donošenja prvostupanjske presude do isplate,

te glede parničnog troška zajedno sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate.

U prvotnom dijelu obrazloženja prvostupanjske presude, a koje obrazloženje prihvaća drugostupanjski sud, navodi se kako je naslovljeni sud u dokaznom postupku utvrdio kao nesporno da nisu ispunjenje pretpostavke odgovornosti za štetu tuženika, obzirom da je Državno odvjetništvo podnijelo tužbu radi utvrđenja ništetnosti Ugovora o prodaji i suglasnosti od 15. prosinca 1999. godine sklopljenog između Liljane Šegedin-Hopper i Grada Opatije, te brisanja prava vlasništva (brisovnu tužbu) i uspostavu ranijeg z.k. stanja sukladno zakonu, te da je shodno tome zakonito podnio prijedlog radi zabilježbe spora na predmetnoj nekretnini, a da je također zemljišno-

knjižni odjel Općinskog suda u Opatiji, imajući u vidu naprijed navedeno, postupio u skladu sa odredbom čl. 81 Zakona o zemljišnim knjigama, te izvršio upis zabilježbe spora, odnosno da nikakvih zakonitosti i nepravilnosti nije bilo u postupanju Državnog odvjetništva, tako niti u postupanju zemljišno-knjižnog odjela suda, pa shodno tome nema niti odgovornosti za štetu Republike Hrvatske prema tužitelju.

U drugom dijelu obrazloženja prvostupanjskog suda konstatira se da *“sve i da je tužitelj pretrpio štetu zbog postupanja državnog odvjetništva”* da isti tijekom postupka nije dokazao da je upravo zbog zabilježbe spora odbijen od financijskih institucija i poslovnih banaka glede odobravanja kreditnih sredstava za adaptaciju predmetne vile, tj. da se mišljenje Kovanica banke d.d., saslušanje svjedoka Senada Serdarevića ne može uzeti kao meritoran dokaz, obzirom da nema službenog stava niti jedne banke ili institucije o odbijanju zahtjeva zbog postojanja zabilježbe spora.

Nadalje, naslovljeni sud navodi da proučavajući obimnu dokumentaciju koju je tužitelj dostavio u ovom sporu, nije uvidio da iz iste proizlazi bilo kakav program temeljem kojeg bio tužitelju bio odobren kredit za opravdanje investicije, te da pisane namjere i eseji nisu dovoljni da bi se odobrio kredit od 1.500.000,00 EUR-a. Na kraju sud konstatira da je utvrdio da vlasništvo na predmetnom nekretninom nije upitno, da je tužitelj mogao banci dati za osiguranje istu, ali i neko drugo osiguranje, no trebalo je pridonijeti i kreditnu sposobnost, a da tužitelj tijekom postupka nije dokazao da je odbijen za kredite zbog zabilježbe spora.

Naposlijetku, sud zaključuje kako ostalu dokumentaciju, iskaze svjedoka i tužitelja, nije komentirao, obzirom da isti nisu bitni za ovaj spor, te da iz svega proizlazi da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan, pa je odlučio kao u izreci presude.

II Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: PŽ-53/11 od 1. travnja 2015. godine, odbijena je žalba tužitelja, te je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Osijeku, opisana pod točkom I. U obrazloženju se navodi kako je prvostupanjska presuda sadrži valjane i vrlo jasne i detaljne razloge o odlučnim činjenicama, pa razlozi navedeni u obrazloženju te presude jasno daju odgovor na žalbene navode o tome na temelju kojih dokaza i sudačkih uvjerenja je tužbeni zahtjev odbijen. Pozivajući se na stavak 5 članka 375 Zakona o parničnom postupku, nije posebno obrazlagao činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskom presudom.

Tužitelj izjavljuje reviziju temeljem čl. 382 st.1 toč. 3, čl. 385. st.1 toč 1 i 3 ZPP-a, zbog bitne povrede odredaba iz čl. 354. st. 2 , tč 6 i 11 ZPP-a, te zbog pogrešne materijalnog prava.

III Budući da drugostupanjski sud, pozivajući se na stavak 5 članka 375 Zakona o parničnom postupku, nije posebno obrazlagao činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskom presudom, te se u obrazloženju iste ponavljaju u cijelosti navodi iz prvostupanjske presude, to tužitelj glede prvostupanjske i drugostupanjske odluke izlaže kako slijedi. Tužitelj smatra apsolutno nedvojbenim da su naslovljeni sudovi pogrešno primjenili materijalno pravo. Naime, navodi naslovljenog suda kako se u predmetnom postupku nisu ispunile pretpostavke odgovornosti za štetu su u potpunosti pravno neosnovani i u suprotnosti sa svim dokazima u spisu. Pri tome je zapravo nevjerojatno koliko su navodi iz tog, **elementarnog** dijela obrazloženja presude šturi, preopćeniti, ničim potkrijepljeni, napisani tek toliko radi ispunjenja forme.

Drugostupanjski sud u obrazloženju presude konstatira da žalitelj u žalbi ponavlja navode i prigovore koje je iznosi tijekom prvostupanjskog postupka, te da iznosi neargumentirane žalbene navode kojima ne dovodi u pitanje zaključke i utvrđenja prvostupanjskog suda, bez da obrazloži u čemu se sastoje ti neargumentirani žalbeni razlozi. Evidentno je da tužitelj, odnosno žalitelj u žalbi navodi ono što je iznosio i tijekom postupka, te će na isto sada ukazivati i u reviziji. Isti je mišljenja da dokazi koji prileže spisu, oni koje je sud proveo u postupku, kao i dokazi koje je odbio izvesti nedvojbeno ukazuju na postojanje svih pretpostavki odgovornosti za štetu. Postupanjem

prvostupanjskog suda, odbijanjem daljnjih dokaznih prijedloga na okolnosti osnovanosti i visine pretrpjele štete, uskaraćeno je tužitelju pravo na raspravljanje, te je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka opisana u 354, st.2, toč 6, a što je tužitelj istaknuo u žalbi pod točkom III, dok se drugostupanjski sud na navedeno nije niti osvrnuo.

Tužitelj u ovoj reviziji navodi sve ono što je već istaknuto tijekom postupka i u žalbi, a što nedvojbeno ukazuje na postojanje svih pretpostavki odgovornosti za štetu, a uslijed navedenog evidentno i prvostupanjski i drugostupanjski sud je pogrešno primjenio materijano pravo.

Slijedeće nesporne činjenice su utvrđene u ovom postupku, a vezane za utvrđenje odgovornosti za štetu tuženika:

- Ljiljana Šegedin-Hopper je kao kupac dana 15. prosinca 1999. godine sklopila Ugovor o suglasnosti i prodaji sa Gradom Opatijom kao prodavateljem kojim ugovorom je kupila nekretninu-villu Muntz, za istu platila **kupoprodajnu cijenu u iznosu od 12.407.000,00 kn u roku od 15 dana**,
- Iz pisma namjere, koje je odaslano poglavarstvu Grada Opatije prije kupnje predmetne nekretnine je vidljivo da je namjera, odnosno osnovna svrha kupnje bila renoviranje i prenamjena u luksuzni hotel s pet zvjezdica sa svim popratnim luksuznim sadržajima,
- Da je tužitelj, uložio enormna financijska sredstva(oko 500.000,00 kn) samo za izradu elaborata, studija, programa itd. iz kojih je također razvidna svrha predmetnog objekta(podnesak sa nepotpunom dokumentacijom koji je dostavljen sudu težio je gotovo 15kg)
- Da je nakon realizacije kupoprodaje i upisa prava vlasništva Ljiljane Šegedin-Hopper u zemljišne knjige tuženik ustao tužbom i pokrenuo spor protiv Ljiljane Šegedin-Hopper i Grada Opatije radi utvrđenja ništetnosti ugovora o kupoprodaji, te brisanje prava vlasništva i uspostava ranijeg z.k. stanja (brisovnu tužbu),
- Da je predmetni spor pravomoćno završen na način da je tuženik odbijen sa tužbenim zahtjevom kao neosnovanim, s time da se u obrazloženju presude **navodi da isti nije uopće imao aktivnu legitimaciju za podnošenje brisovne tužbe**,
- da je zemljišno-knjižni odjel po prijedlogu Državnog odvjetništva upisao zabilježbu spora na predmetnoj nekretnini, koja je do konca ovog postupka ostala upisana,
- da je Vlada RH, kao izvršno tijelo koje skrbi o gospodarskim interesima države, dana 22. prosinca 2000. godine donijela zaključak u kojem je utvrđeno da se **neće „dirati“ u pravo vlasništva pravnog prednika tužitelja**, već ukoliko se dobije spor, da će tuženik postaviti obvezno-pravni zahtjev protiv Grada Opatije kojim će tražiti isplatu iznosa koji je pravni prednik tužitelja platio gradu Opatiji. Dakle, nema nikakve dvojbe glede „opstojanja“ prava vlasništva pravnog prednika tužitelja.
- da se Ljiljana Šegedin-Hopper zajedno sa svojim suprugom Johnom Hopper, nebrojeno puta obraćala Vladi RH-e, te drugim državnim institucijama radi rješenja problema, odnosno brisanja zabilježbe spora, kako bi se mogla predmetna nekretnina staviti u funkciju radi koje je i kupljena za vrlo velike novce,
- da je Vlada više puta tražila od Ministarstva pravosuđa rješenje predmetnog zahtjeva i problematike,(dopis u spisu od 29. travnja 2002. godine)
- da je u tu svrhu tadašnji punomoćnik Ljiljane Šegedin, odvjetnik Jurica Sarić bio na više sastanaka u Vladi RH-e i državnom odvjetništvu, a na kojima je odlučeno da obzirom na naprijed navedeni zaključak više nema nikakvog smisla voditi predmetni parnični postupak, već da će se pokrenuti postupak protiv Grada Opatije radi povrata sredstava, odnosno kupoprodajne cijene u državni proračun, a što je isti potvrdio na ročištu održanom 21. listopada 2010. godine, te da je postojala i pisana uputa ODO-a o navedenom,

- da iz novinskih članaka koji su dostavljeni uz tužbu proizlazi i politička pozadina problema, odnosno sukob između državne i lokalne vlasti, a što je također potvrdio i svjedok Jurica Sarić na predmetnom ročištu.

Dakle, iz svih ovih nesporno utvrđenih činjenica, koje je dobrim dijelom respektirao i prvostupanjski i drugostupanjski sud, smatram neupitnim postojanje svih pretpostavki odgovornosti za štetu, a što je tužitelj naveo i argumentirao tijekom postupka.

Ukratko, tužitelj još jednom ističe da je tuženik, zastupan po ODO-u Rijeka, ustao tužbom za koju uopće nije aktivno legitimiran, da je protivno ranije citiranom zaključku Vlade RH, i unatoč nepostojanju aktivne legitimacije, pokrenuo parnični postupak radi promjene, odnosno brisanja postojećeg z.k. stanja, da je Općinski sud u Opatiji, Zemljišno-knjižni odjel, protivno zakonskom propisu upisao zabilježbu spora, obzirom da tuženik kao predložnik nije uopće nositelj knjižnog prava, te niti je imao aktivnu legitimaciju za upisivanje zabilježbe spora

Naime, brisovna tužba je stvarnopravna tužba. Njome se štite samo već upisana knjižna prava, i to samo uknjižba. Brisovnu tužbu je ovlaštena samo podignuti osoba koja je u zemljišnoj knjizi upisana kao nositelj povrijeđenog knjižnog prava. Podnosi se protiv osobe u čiju je korist provedena nevaljana, neistinita uknjižba.

Teško je shvatljivo zbog čega je tuženik u sporu koji je pokrenuo protiv Ljiljane Šegedin-Hopper i Grada Opatije istakao zahtjev kojim se traži brisanje i uspostava ranijeg z. k. stanja. Doslovce je nemoguće da istom nije bio poznat propis, tj. čl. 129 ZZK-a, u kojem su određene pretpostavke za podnošenje brisovne tužbe, a prije svega pretpostavka aktivne legitimacije. Kada se uzme u obzir i već citirani nalog Vlade RH, te iskaz svjedoka Jurice Sarića, logički se nameće zaključak o namjeri kao obliku krivnje. Dakle, tuženik je protivno propisu čl. 129 ZZK-a pokrenuo spor za koji nije legitimiran, te za koji nema pravnog interesa, (što proizlazi iz navoda zaključka Vlade RH.)

Nadalje, čl. 129. st. 3 Zakona o zemljišnim knjigama je normirano“ Na zabilježbu brisovne tužbe primjenjuju se pravila o zabilježbi spora, s time tko ishodi zabilježbu brisovne tužbe, a bez opravdana razloga propusti podnijeti tu tužbu, odgovara za štetu koju je zbog toga pretrpjela osoba u čiju je korist provedena uknjižba“

Imajući u vidu nesporno utvrđenu činjenicu, koja je potvrđena i pravomoćnom presudom, da tuženik nije imao aktivnu legitimaciju za podnošenje brisovne tužbe, logičkim tumačenjem gornje odredbe proizlazi da nije bilo zakonskog opravdanja da Zemljišno-knjižni odjel OS-a u Opatiji upiše zabilježbu spora na predmetnu nekretninu, jer do promjene zemljišno-knjižnog stanja nije moglo doći. Kada se dodatno uzme u obzir ranije navedeno, tj. da tuženik(što jasno piše u zaključku Vlade) nije imao pravni interes mijenjati z.k. stanje, smatram apsolutno nedvojbenim da je zabilježba spora upisana protivno zakonu, i to kumulativnim štetnim djelovanjem ODO-a i Općinskog suda u Opatiji.

Slijedom svega naprijed navedenog smatram šturi navod suda da u postupanju ODO-a i Općinskog suda u Opatiji (Zemljišnog-knjižnog odjela) nije bilo protupravnosti u potpunosti neutemeljen. Pri tome je zaista neshvatljivo, a imajući u vidu gore navedeno, te drugostupanjsku presudu Županijskog suda u Dubrovniku, da sud konstatira da je postojala valjana pravna osnova za upis zabilježbe spora, obzirom da se radi o sporu o zemljišno-knjižnim pravima. Navedena kontradiktornost bi bila i laiku prepoznatljiva i uočljiva. Sud se nigdje niti jednom riječju nije pozvao na veliki broj naprijed navedenih dokaza, a prije svega mislim na Odluku Vlade RH-e kao jedan od najbitnijih.

Nadalje, simptomatičan je navod iz obrazloženja presude u kojem sud tvrdi „ sve da se i uzme kako je tužitelj pretrpio štetu zbog postupanja državnog odvjetništva... „ tužitelj nije dokazao da je upravo zbog zabilježbe spora odbijen od financijskih institucija. Kao da prvostupanjski sud ovakvom konstatacijom pokazuje grižnju savjesti, te se pokušava opravdati u daljnjem tijeku obrazloženja presude, dok se drugostupanjski sud na ovakve konstatacije prvostupanjskog suda ne obazire. Tužitelj je točkom III žalbe upirao na činjenicu

da mu je neosnovano prvostupanjski sud odbio prijedlog za povodenjem dokaza vještačenjem na koji bi se način precizno utvrdila visine štete koju je tužitelj pretrpio. Jedino provođenjem vještačenja i to zbog svoje složenosti po Ekonomskom fakultetu ili drugoj visoko-stručnoj instituciji se može utvrditi visina štete koju trpi tužitelj. Odbijanjem prijedloga tužitelja činjenično stanje je ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno, te je takvim postupanjem prvostupanjskog a i drugostupanjskog suda počinjena je apsolutno bitna povreda odredbi Zakona o parničnom postupku 354.st.2, tč 6 i 11, a budući da tužitelj takvim nezakonitim postupanjem suda nije mogao dokazati visinu štete, pogrešno su dotični sudovi primjenili i materijalno pravo.

Nadalje, imajući u vidu izrečenu konstataciju suda, citiranu u prethodnom pasusu revizije, doista je nejasan i neshvatljiv nastavak obrazloženja prvostupanjske presude, koji je prihvatio i drugostupanjski sud. Smisao nastavka obrazloženja se svodi na činjenicu da tužitelj nije dokazao da zbog zabilježbe spora nije mogao podići kredit kod banke ili druge financijske institucije. Ovakvi navodi suda nemaju izravnu vezu sa tužbenim zahtjevom tužitelja. Naime, tužitelj u postupku traži od tuženika da mu naknadi štetu **u vidu izmakle dobiti**. Iz obrazloženja presude bi proizlazilo da tužitelj traži da mu se utvrdi da isti nije mogao podići kredit zbog upisane zabilježbe spora, a što svakako nije predmet ovog postupka.

Kao što je tužitelj isticao tijekom postupka i u više navrata obrazložio, a što je prije svega vrlo jasno vidljivo iz svih materijalnih dokaza u spisu, ratio odredbe o zabilježbi spora je utjecati na knjižno stanje nekretnine na koju je ista stavljena, osigurati učinak potencijalno dobivene pravomoćne presude u korist njenog predloženika, onemogućiti **bilo kakvu** raspoložbu predmetnom nekretninom, te svakom onome koji iskaže bilo kakav interes za predmetnom nekretninom ukazati da se glede knjižnog prava na istoj vodi spor. Prema tome predmetna nekretnina, koja je bila opterećena sa protuzakonito upisanom zabilježbom spora nije bila podobna **za bilo kakvu raspoložbu**, a ne samo kako sud pogrešno tumači stavljanje hipoteke od strane banke za dobijeni kredit. Tužitelj, kao i njegov pravni prednik, nisu imali nikakve pravne sigurnosti nastaviti daljni posao, tj. uložiti znatna materijalna sredstva (koja čak prelaze iznos kupoprodajne cijene) da bi se predmetni objekt osposobio za funkcioniranje prema njegovoj namjeni. Duboko sam uvjeren da nitko, ne bi imao "hrabrosti" pod istim okolnostima nastaviti daljnje financiranje bilo vlastitim ili pozajmljenim novcem, a čak i kada bi se radilo o investiciji mnogo manje vrijednosti.

Zbog navedenog je pravni prednik tužitelja, kao i sam tužitelj nebrojeno puta pisano i usmeno zahtijevao od svih institucija, te Vlade RH-e da se ukloni predmetna zabilježba kao zapreka, a na što je Vlada RH-e reagirala ranije citiranim zaključkom. Iz navedenih pismena, kao i iz sve dokumentacije je vidljivo, da je pravni prednik tužitelja započeo investiranje u predmetni objekt, izradio elaborate i programe kod mnogobrojnim domaćih i stranih tvrtki, međutim isto je moralo biti zaustavljeno zbog već naznačenih protupravnih postupaka. Tako se citira dio navoda iz dopisa bivšem predsjedniku Vlade RH-e pok. Ivici Račanu: "... **investitor će biti u stravičnoj situaciji, jer će morati obustaviti sve radove i aktivnosti oko adaptacije objekta.**" ... "**držimo da kupac nema mogućnosti čekati sa ulaganjem dok bi se eventualno vodio sudski spor.**"

Prema tome, iz navedenog kao i sve dokumentacije koja prileži spisu, je jasno da je pravni prednik tužitelja odmah nakon kupnje već započeo investiranje i prenamjenu objekta, budući da je isti imao osigurana sredstva, plan i program stavljanja u funkciju, a koja je investicija je zaustavljena zbog već pomunih protupravnih postupaka državnih tijela.

Stoga je citirani navod iz nastavka obrazloženja presude u potpunosti pravno promašen i u suprotnosti sa materijalnim dokazima u spisu.

Također je vrlo nejasan navod prvostupanjskog suda, koji je prihvatio i drugostupanjski sud, kojim tvrdi da proučavajući obimnu dokumentaciju isti nije našao nikakvog dokaza koji

bi upućivao da bi banke mogle odobriti kredit u iznosu od 1.500.000,00 Eura. Iz ovakvog navoda suda doista se ne može zaključiti što je isti mislio, a pogotovo je nejasno što znači pozivanje na pisane namjere i eseje. Naime, tužitelj je dostavio svu dokumentaciju iz koje je razvidno da je započeo investiranje u predmetni objekt, koji su iznosi potrebni za ulaganje, kako će izgledati objekt itd. Pismo namjere koje prileži spisu je bio uvjet da bi se razmatrala ponuda gđe Ljiljane Šegedin-Hopper i njenog supruga povodom javljanja na javni natječaj Grada Opatije, dakle isto je bilo uvjet kupnje. **Grad Opatija je odlučio prodati predmetnu nekretninu uzimajući u obzir oba kumulativna uvjeta-ponudenu cijenu od strane kupca, kao i činjenicu što se namjerava raditi sa predmetnim objektom.** Zbog ispunjenja oba uvjeta je predmetna nekretnina prodana pravnom predniku tužitelja. Navedeno je jasno vidljivo i vrlo pregledno iz "obimne" dokumentacije u spisu. Stoga pozivanje prvostupanjskog suda na određene eseje, ma šta to mu značilo, zajedno sa oskudnom presudom drugostupanjskog suda, osim što je vrlo nejasno, djeluje čak i ponižavajuće na tužitelja, koji više od 10 godina trpi ogromnu materijalnu i svaku drugu štetu, te smara još .

Nadalje, neshvatljiv je i kontradiktoran navod prvostupanjskog suda, kojemu se evidentno priklonio i drugostupanjski sud, u kojem se ističe kako je utvrdio da vlasništvo na predmetnom nekretninom nije bilo upitno. To iz razloga što sud u prvotnom dijelu obrazloženja presude utvrđuje da je nije bilo protuzakonitog postupanja državnog odvjetništva i zemljišno-knjižnog odjela Općinskog suda zbog stavljanja i upisa zabilježbe spora obzirom da se radilo o sporu glede knjižnog prava na predmetnoj nekretnini. Nevjerojatno je da naslovljeni sud prvotno konstatira da se radilo o sporu glede knjižnog prava, te da zbog toga nema nezakonitosti imenovanih državnih tijela, da bi netom nakon navedenog utvrdio da vlasništvo predmetne nekretnine nije bilo upitno. Svaki daljni komentar je suvišan, te tužitelj smatra da je ovakvim tumačenjem evidentno počinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka opisana odredbom 354.st.2, tč 11.

Na koncu je tužitelju doista neshvatljiv navod suda kojim isti tvrdi kako ostalu dokumentaciju, te iskaze svjedoka i navode tužitelja nije komentirao, obzirom da isti nisu bitni za spor. Pri tome naročito napominjem da sud niti jednom rječju nije spomenuo iskaz svjedoka odvjetnika Jurice Sarića, a koji svjedok je zastupao pravnog prednika tužitelja, bio na nizu sastanaka u državnom odvjetništvu, kod Vlade, ishodio Zaključak Vlade kao krucijalni dokaz u ovom postupku, te isti ima neposredna i ključna saznanja glede postupaka tijela državne vlasti, te je navedenim počinjena apsolutno bitna povreda odredbi Zakona o parničnom postupku 354.st.2, tč 6 i 11.

Slijedom navedenog, tužitelj smatra da mu je prvostupanjskom presudom, te identičnom drugostupanjskom presudom uskraćeno pravo na sudjelovanje u postupku.

Slijedom svega navedenom smatram da je drugostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. St. 2 toč.6 i 11, te je pogrešno primijenio materijalno pravo utvrdivši da u predmetnom postupku nisu ispunjene zakonske pretpostavke odgovornosti za štetu.

IV Slijedom svega gore navedenog

p r e d l a ž e m

da revizijski sud usvoji navode ove revizije u cijelosti, a drugosupanjsku presudu preinači na način da usvoji tužbeni zahtjev tužitelja, uz nadoknadu parničnog troška, te troška sastava ove revizije u iznosu od 100.000,00 kn, uvećano za trošak PDV-a od 25.000,00 kn.

podredno, da ukine drugostupanjsku i prvostupanjsku presudu i istu vrati na ponovno odlučivanje.

Sagitta d.o.o. :

